

DE EENZAME, DOOR JO SMITS.

MOE, in elkaar gedoken, over het pad naar het bosch, voorbij de wei en voorbij het voetbalveld liep het mannetje.

Winter was om hem heen. Niet wit, maar grauw en ellendig. Je kon niet zien of de wolken dreven. Alles was stil en levenloos.

In zijn zware schoenen liep het mannetje. Niet dat hij zichzelf een mannetje vond. Neen, hij was meneer van Dijk-Willers, en op zijn enveloppes stond altijd „Den HoodEdelgeboren Heer”. En vele menschen begroetten hem met een zekeren eerbied, die hij ook wenschte te ontvangen.

Zoals hij daar nu liep leek hij zoo'n gewoon oud mannetje. Maar hij wist drommels goed wie hij was, die meneer van Dijk-Willers, en als er maar niet die vreemde, grauwe verlatenheid in hem was, dan zou hij zich die Piet voelen die hij zich wilde voelen, dan had hij de wereld uit kunnen lachen.

Maar meneer van Dijk-Willers kòn niet lachen. Want vreemd oud voelde hij zich. Het was of er iets tusschen zijn vingers doorglipte, steeds weer, dat hij tot elken prijs had willen vasthouden. Het was vaak of anderen hem uitlachten, inplaats van hij anderen.

En in het dorp waar hij burgemeester was geweest, was nu een nieuwe burgemeester benoemd: een socialist. En minachtend had het mannetje zijn schouders opgehaald. Maar zijn dochter had gezegd: „Och vader waarom zou dat ook geen goed mensch zijn? Misschien juist een goed mensch.”

En hij had gezegd: „Goed ! goed ! Die burgerkerel is daar niet op zijn plaats.” Maar tegelijkertijd voelde hij weer, hoe er iets tusschen zijn vingers doorglipte, iets dat hem lief en vertrouwd was geweest, dat zijn leven stevigheid had gegeven.

En terwijl hij naar zijn dochter keek, dacht hij weer aan den zoon, die was weggetrokken, en van wien zij in lang niets meer hadden gehoord, den zoon die als een-en-twintigjarige jongen al zijn eigen weg was gegaan, en zich zelfs niet verwaardigde te luisteren naar de levenservaringen van den vader.

En de dochter . . . ook zij was buiten zijn bereik. Laatst was hij haar tegen gekomen op straat, en haar oogen, zag hij, tuurden de verte in, en ze liep snel met driftige passen, en in het portiek van een winkel had hij haar in plotselinge verbazing nagekeken. Want het was hem of hij een vreemde had ontmoet.